

Arrest

nr. 198 728 van 26 januari 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 197 850 van 11 januari 2018, waarbij de debatten worden heropend en de zaak opnieuw wordt opgeroepen op de terechtzitting van 25 januari 2018 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 mei 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld nadat verzoeker werd aangetroffen in een vrachtwagen.

1.2. Op dezelfde dag werd besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en werd hem een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar.

1.3. Op 30 mei 2017 werd aan verzoeker, naar aanleiding van een nieuwe administratieve controle, een tweede bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 4 januari 2018 werd opnieuw een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een controle op een trein. Op dezelfde dag werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: M.

geboortedatum: 19.03.1998

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: N. M. °19.03.1996

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Zwitserland te doen terugleiden om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Zwitserland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. S., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van SPC Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, N., M., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 04.01.2018.”

1.5. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in op 9 januari 2018. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 197 850 van 11 januari 2018 heropende de Raad de debatten teneinde de verwerende partij toe te laten een antwoord te bekomen van de Zwitserse autoriteiten met betrekking tot het terugnameverzoek.

1.6. Op 23 januari 2018 maakte de verwerende partij aan de Raad een terugnameakkoord over van de Zwitserse autoriteiten. Deze aanvaardde de verantwoordelijkheid op grond van artikel 18 (d) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.7. In 's Raads arrest met nummer 197 850 van 11 januari 2018 werd het volgende gesteld:

“2.2.2. De verzoekende partij betoogt aldus in essentie dat geen onderzoek werd gevoerd naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoeker, al dan niet indirect, wordt gerepatriëerd naar Eritrea.

De verwerende partij wijst er in de nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, vermits hierin wordt gemotiveerd dat het noodzakelijk is hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen naar Zwitserland. Uit de afname van de vingerafdrukken van verzoeker is immers gebleken dat hij op 4 september 2014 een asielaanvraag heeft ingediend in Zwitserland en op 26 juni 2017 in het Verenigd Koninkrijk.

In het middel betoogt verzoeker dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat reeds een terugname werd gevraagd aan Zwitserland, al evenmin wordt er aangeduid of Zwitserland zich bevoegd dient te verklaren op grond van artikel 18.1, a, b, c of d van de Dublin III-verordening. Hij wijst aldus op een risico op indirect refoulement van verzoeker.

2.2.3. Artikel 24.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) bepaalt dat wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, de betrokken lidstaat, die andere lidstaat kan verzoeken de betrokken persoon terug te nemen. Artikel 24.2 bepaalt dat een dergelijk verzoek “zo snel mogelijk” wordt ingediend.

Artikel 25 van de Dublin III-verordening bepaalt dat wanneer het terugnameverzoek gebaseerd is op informatie uit het Eurodac-systeem, de antwoordtermijn van de aangezochte lidstaat twee weken bedraagt. (25.1) Het zonder reactie laten verstrijken van die termijn, staat gelijk met een aanvaarding van het verzoek. (25.2)

In de huidige stand van het geding acht de Raad het essentieel uitsluitel te hebben over het lot van het verzoek om terugname aan Zwitserland en de omstandigheden van de procedure in Zwitserland. De Raad acht het dan ook noodzakelijk de behandeling van de zaak uit te stellen naar een nadere datum teneinde de verwerende partij toe te laten de Raad de nuttige inlichtingen te verschaffen met betrekking tot het terugnameverzoek aan Zwitserland. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op 4 januari 2018, het terugnameverzoek “zo snel mogelijk” moet worden ingediend en de antwoordtermijn twee weken bedraagt, zal de zaak opnieuw worden behandeld op 25 januari 2018.

2.2.4. *Gevraagd naar haar opmerkingen hieromtrent, merkt de verzoekende partij ter terechtzitting op dat de bestreden beslissing moet worden beoordeeld aan de hand van de gegevens die bestonden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en er geen rekening kan worden gehouden met latere gebeurtenissen.*

De Raad merkt evenwel op dat de Eurodac-gegevens en het voornemen om de terugname aan Zwitserland te vragen reeds vermeld worden in het bestreden bevel, zodat deze elementen wel degelijk bestonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarbij moet ook worden gewezen op de het bepaalde in artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet, dat de Raad er toe verplicht een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle stukken waaruit kan blijken dat de verzoeker kan worden blootgesteld aan een risico op schending van de grondrechten van de mens waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing er toe strekt verzoeker te “weerhouden ten einde de overname te vragen aan Zwitserland”, acht de Raad het dan ook noodzakelijk de afloop van de terugnameprocedure af te wachten alvorens zich uit te spreken over het door verzoeker zelf aangevoerde middel met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.”

2. Uit het rechtsplegingsdossier is gebleken dat de Zwitserse autoriteiten inmiddels aan de verwerende partij hebben laten weten dat zij akkoord gaan met de terugname van de verzoekende partij.

3. Uit de voormelde gegevens blijkt dus dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Zwitserland, en niet naar haar land van herkomst.

4. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat zij zich niet tegen deze overdracht aan Zwitserland verzet. Hieruit blijkt impliciet, doch zeker dat zij te kennen geeft geen belang meer te hebben bij de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

6. Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT